

Розвиток нашої держави неможливий без якісної та обґрунтованої концепції державної кадрової політики, яка б мала визначити вимоги до кадрового потенціалу держслужбовців і ОМС, їхніх професійних якостей, які зможуть забезпечити ефективне функціонування та розвиток нашого суспільства. Державна кадрова політика повинна бути важливою складовою концепції розвитку держави, для якої в першу чергу має бути характерна: соціальна орієнтованість суспільства й держави, демократія, ринкова економіка, інноваційність та європейська інтеграція.

На основі особливостей здійснення кадрової політики в сфері публічного управління можна запропонувати пріоритетні напрями щодо її вдосконалення, а саме:

- забезпечення професіоналізації державних службовців;
- удосконалення законодавчої бази, яка надасть кадровим процесам правової обґрунтованості, урегульованості та захищеності;
- створення ефективного кадрового резерву;
- створення правового, соціального, організаційного підґрунтя для успішної реалізації професійного потенціалу державних службовців;
- упровадження ефективної системи мотивації праці публічних службовців;
- забезпечення прозорості та відкритості кадрової політики у сфері публічного управління;
- удосконалення системи підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації публічних службовців;
- модернізація кадрових служб;
- дотримання демократичних принципів відкритості, гласності й справедливості під час вирішення кадрових питань [3, с. 89].

Отже, державна кадрова політика має бути такою, яка б могла врахувати нагальні потреби суспільства в кадрах, перспективною, науково обґрунтованою, ґрунтуватися на знаннях про суспільство, здійснюватись на правовій основі, демократичною, яка б враховувала можливості держави та її перспективи. Державні службовці які зацікавлені в удосконаленні своєї праці, прагнуть до професійного розвитку – це запорука розвитку муніципальних представницьких органів.

Сучасне кадрове забезпечення має обов'язково мати інноваційний характер, тому що саме у такий спосіб можна забезпечити формування та реалізацію інституту публічної служби, які позитивно позначаються на якості та ефективності всього публічного управління. Також дуже важливим моментом є, посилення контролю за діяльністю державних службовців, підвищення рівня їх професійності та стимулювання, що на сьогоднішній день є актуальними питаннями, та потребують швидкого вирішення для розвитку держави загалом.

Список використаної літератури

1. Жовнірчик Я. Ф. Сучасна кадрова політика в органах державної влади та органах місцевого самоврядування. *Інвестиції: практика та досвід*. 2017. № 12. С. 102-107.
2. Гончар С. В. Пропозиції модернізації механізмів реалізації державної кадрової політики в Україні. *Філософські обрії сьогодення*. 2018. № 11. С. 283-287.
3. Луциків І. В., Гупка В. В. Особливості здійснення кадрової політики в сфері публічного управління. *Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя*. 2019. № 6. С. 88-90.

Науковий керівник: к.е.н., доцент Білоус С.П.

Бойко С.А.

Черкаський національний університет ім.Б.Хмельницького

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО АНАЛІЗУ У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

У сфері публічного управління, так само як і в управлінні підприємствами, економічний аналіз посідає важливе місце і дозволяє встановити можливості більш раціонального

використання ресурсів та удосконалення діяльності.

Відповідно до об'єктів свого спрямування економічний аналіз у сфері публічного управління поділяється на два види:

- 1) аналіз діяльності суб'єктів публічного управління;
- 2) аналіз стану об'єктів публічного управління.

При цьому до суб'єктів публічного управління, тобто органів публічного управління та адміністрування, відповідно до вимог і можливостей працевлаштування випускників відповідної спеціальності можемо віднести центральні органи державної влади, місцеві органи державної влади, органи місцевого самоврядування, установи соціальної сфери, профспілкові організації, громадські організації, філії міжнародних організацій, політичні партії та їх регіональні осередки, відділи зв'язків з громадськістю підприємств.

Аналіз діяльності суб'єктів публічного управління, таким чином, являє собою аналіз діяльності окремих установ та організацій (або їх філій та осередків), які функціонують у сфері публічного управління. Відповідно, здійснення аналізу діяльності цих органів має охоплювати такі основні тематичні розділи:

- 1) аналіз доходів установи або організації, тобто визначення джерел доходів, обсягів фінансування, структури доходів відповідно до джерел, рівномірності надходження коштів;
- 2) аналіз видатків, тобто визначення основних статей видатків, загального обсягу видатків, структури видатків за статтями, збалансування обсягів доходів і видатків;
- 3) аналіз персоналу установи або організації, тобто визначення наявності персоналу, аналіз його структури, професійно-кваліфікаційного рівня, руху і плинності, використання робочого часу та оплати праці;
- 4) аналіз основних засобів і технічного забезпечення, тобто аналіз наявності будівель, транспортних засобів, меблів, інвентарю та оргтехніки, забезпеченості ними, їх руху і стану;
- 5) аналіз матеріального забезпечення, тобто наявності та використання пально-мастильних матеріалів, запасних частин, канцелярських товарів, спецодягу та взуття, допоміжних матеріалів;
- 6) аналіз фінансового стану установи, тобто обсягу та структури її майна, забезпеченості фінансовими ресурсами, фінансової стійкості і платоспроможності.

Значна частина установ та організацій, які функціонують у сфері публічного управління, є бюджетними. Фінансування видатків бюджетних установ здійснюється за рахунок видатків відповідних бюджетів шляхом виділення коштів на утримання закладів

установ і організацій, виконання певних програм і реалізацію певних заходів на підставі спеціального фінансового документа - кошторису [1: 489].

Сфера бюджетних установ є різноманітною за функціональними ознаками. Бюджетні установи, які працюють у публічній сфері, можна поділити на такі групи:

- 1) установи, які виконують законодавчі функції;
- 2) установи виконавчої влади: міністерства та відомства;
- 3) установи, які здійснюють функції охорони та контролю: фінансові органи, органи казначейства, фіскальна служба, митна служба, армія, органи поліції, судові органи, органи прокуратури тощо;
- 4) установи соціально-культурного комплексу - установи освіти всіх рівнів, медичні заклади, дитячі виховні заклади, установи культури, бібліотеки, наукові організації, соціальні фонди та служби, а також інші бюджетні установи.

Таким чином, аналіз діяльності суб'єктів публічного управління спрямований на те, щоб оцінити безпосереднє функціонування установи, забезпеченість її всіма видами ресурсів і готовність до здійснення функцій публічного управління та адміністрування.

До об'єктів публічного управління можемо віднести національну економіку в цілому, окремі види економічної діяльності (галузі економіки), території та територіальні громади, політичну систему, членів профспілок, клієнтів та потенційних клієнтів, громадянське суспільство та його складові, окремі події та явища у сфері публічного управління.

Аналіз стану перелічених об'єктів дозволяє оцінити якість публічного управління як

владного впливу на життєздатність людей з боку органів державної влади, місцевого самоврядування, громадських організацій та інших суб'єктів шляхом застосування сукупності методів (економічних, адміністративних, інформаційно-психологічних та ін.) [2:17], а також ступінь досягнення цілей суспільного розвитку.

Здійснення аналізу стану кожного з об'єктів публічного управління має свою специфіку. Дуже актуальним є здійснення аналізу стану соціально-економічного розвитку територій у зв'язку з децентралізацією влади і формуванням об'єднаних територіальних громад. Аналіз стану соціально-економічного розвитку територій в загальному передбачає:

1) аналіз соціального розвитку території, тобто демографічної ситуації, у тому числі чисельності і структури населення, народжуваності, смертності, міграції, урбанізації, а також соціального забезпечення населення;

2) аналіз економічного розвитку, включаючи загальні макроекономічні показники, бюджетне фінансування, рівень цін, попит і пропозицію товарів, структуру економіки певної території, розвиток окремих видів економічної діяльності, які є визначальними для регіону, а також розвиток транспортної і торгової мережі;

3) аналіз екологічної ситуації, тобто впливу економічного розвитку на довкілля і впливу стану довкілля та природних ресурсів на здоров'я населення та економічний розвиток [3:106].

Література

1. Пасічник Ю.В. Бюджетна система / Ю.В. Пасічник.-К.: Знання-Прес, 2006. - 607 с.
2. Кошелева Л. Основні теоретичні підходи до визначення публічного адміністрування / Л. Кошелева // Державне управління та місцеве самоврядування. - 2018. - Вип. 2(37). - С. 13-19.
3. Хижнякова Н.О. Відображення екологічних аспектів у стратегії розвитку територіальної громади / Н.О. Хижнякова // Економічний форум: науковий журнал. - 2018. - №1. - С. 106-111.

Науковий керівник: к.е.н., доцент Богуславська С.І.

Васильєв М.А.

Державний заклад вищої освіти «Університет менеджменту освіти» Національної академії педагогічних наук України (м. Київ)

РОЛЬ МІЖНАРОДНИХ ЕКОЛОГІЧНИХ УГОД У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ФОРМУВАННЯ І РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ КОНТРОЛЮ ЗА ВИКОРИСТАННЯМ ТА ОХОРОНОЮ ЗЕМЕЛЬ В УКРАЇНІ

Згідно із визначенням, яке міститься у ст. 1 Закону України від 19.06.2003 р. № 962-IV «Про охорону земель» земельні ресурси – це сукупний природний ресурс поверхні суші як просторового базису розселення і господарської діяльності, основний засіб виробництва в сільському та лісовому господарстві. За даними державної статистичної звітності з кількісного обліку земель, що актуальні за станом на 01.01.2016 р. площа земель сільськогосподарського призначення становить 42726,4 тис. га [1], у відсотковому співвідношенні до загальної площі України, площа земельних ресурсів залучених у сільськогосподарське виробництво складає більше ніж 70 % території держави, що є одним з найвищих показників у Європі. В свою чергу невпинно збільшується загальна посівна площа під урожаї сільськогосподарських культур, яка за інформацією Держстату у 2017 р. становила 27434,3 тис. га [2]. За результатами 2019/2020 маркетингового року на світовий продовольчий ринок Україною експортовано 57,2 млн т сільськогосподарської продукції рослинництва [3].

Тобто офіційна статистика свідчить, що Україна була і залишається одним з лідерів експорту товарної сільськогосподарської сировини, а аграрний сектор її економіки традиційно забезпечує вагомий внесок у формування дохідної частини Державного бюджету. Однак у супереч цьому позитивному економічному ефекту, відношення сільгоспвиробників до найціннішого національного багатства залишається нераціональним, а процесу